

“ମିତେ ବର୍ତ୍ତେ : - ଜ୍ଞାନର ସାଗର ବାବା ଆସିଛନ୍ତି - ତୁମେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସମ୍ମୁଖରେ ଜ୍ଞାନର ନୃତ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ, ତୁମେମାନେ ଯେତେ ଯେତେ ବୁଦ୍ଧିମାନ ଏବଂ ଯୋଗ୍ୟ ସେବାଧାରୀ ହେବ ସେହି ଅନୁସାରେ ଜ୍ଞାନର ନୃତ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଭଲ ହେବ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ସଂଗମଯୁଗରେ ତୁମେ କେଉଁ ଅଭ୍ୟାସ ପକ୍କା କରୁଛ?

ଉତ୍ତର:- ଯାଦରେ ରହିବାର । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ରୁହାନ୍ତ ଅଭ୍ୟାସ । ଏହି ଅଭ୍ୟାସ ସହିତ ତୁମକୁ ଦିବ୍ୟ ଓ ଅଲୌକିକ କର୍ମ ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ହେଲ ବ୍ରାହ୍ମଣ, ତୁମେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସତ୍ୟ-ସତ୍ୟ କଥା ନିଶ୍ଚୟ ଶୁଣାଇବା ଉଚିତ୍ । ସେବା କରିବାର ଅଭ୍ୟାସ ମଧ୍ୟ ତୁମର ରହିବା ଦରକାର ।

ଗୀତ:- ଧୀରଜ ଧର ମନୁଆ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଯେପରି ତାକତରଖାନାରେ ରୋଗୀ ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତ ହେବାର ଆଶା ରଖିଥାନ୍ତି । ତାକତରଖକୁ ପଚାରିଥାନ୍ତି ଯେ ଅବସ୍ଥା କିପରି ଅଛି, କେବେ ଏହି ରୋଗରୁ ମୁକ୍ତ ହେବି? ଏସବୁ ତ ଗାରୀରିକ କଥା । ଏହା ହେଉଛି ଅଲୌକିକ କଥା । ବାବା ଆସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ରାସ୍ତା ଦେଉଛନ୍ତି । ଏକଥା ପିଲାମାନେ ଜାଣିଗଲେଣି ଯେ ବାସ୍ତବରେ ଏହା ସୁଖ ଏବଂ ଦୁଃଖର ଖେଳ । ଏମିତିରେ ତ ତୁମକୁ ସତ୍ୟଯୁଗ ଠାରୁ ଏଠାରେ ଅଧିକ ଫାଇଦା ମିଳୁଛି କାହିଁକି ନା ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଇଶ୍ଵରୀୟ କୋଳରେ ଅଛୁ, ଇଶ୍ଵରଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହୋଇଛୁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମର ମହିମା ସର୍ବବୋଧ ଓ ଗୁପ୍ତ ଅଟେ । ମନୁଷ୍ୟ ମାତ୍ରଙ୍କେ ବାବାଙ୍କୁ ଶିବ, ଇଶ୍ଵର, ଭଗବାନ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ଜାଣି ନାହାନ୍ତି କେବଳ ତାଙ୍କି ଚାଲିଛନ୍ତି । ଡରାମା ଅନୁସାରେ ହିଁ ଏହିପରି ହେଉଛି । ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଅଜ୍ଞାନ, ଦିନ ଏବଂ ରାତି । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରି ଆସୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏପରି ତମୋଫରାଣ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇଗଲାଣି ଯାହାକି ନିଜକୁ ତମୋଫରାଣ ବୋଲି ଭାବୁ ନାହାନ୍ତି । ଯଦି କାହା ଭାଗ୍ୟରେ ବାବାଙ୍କର ସମ୍ପର୍କ ପାଇବାର ଥିବ ତେବେ ତ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବ ନା । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ ବିଲକୁଲ ହିଁ ଘୋର ଅନ୍ଧକାରରେ ଥିଲୁ । ଏବେ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ତେଣୁ କେତେ ଆଲୋକ ମିଳୁଛି । ବାବା ବୁଝାଉଥିବା ଜ୍ଞାନ କୌଣସି ବେଦ, ଶାସ୍ତ୍ର, ଗ୍ରନ୍ଥ ଆଦିରେ ନାହିଁ । ଏହା ମଧ୍ୟ ବାବା ସିଦ୍ଧ କରି ବଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କୁ ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛି, ଏହା ପୁଣି ପ୍ରାୟ ଲୋପ ହୋଇଯାଉଛି । ମୋ ବିନା ଏହି ଜ୍ଞାନ କାହାକୁ ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ, ପୁଣି ଏହି ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାୟ ଲୋପ ହୋଇଯାଉଛି । ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସୁଛି ଯେ କଲିୟୁଗ ଚାଲିଗଲା ପୁଣି ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବ । ଏହା ହେଉଛି ନୂଆ କଥା । ଏକଥା ତ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ନାହିଁ ।

ବାବା ତ ଏହି ଜ୍ଞାନ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏକାପରି ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଧାରଣା କ୍ରମାନୁସାରେ ହେଉଛି । ଯଦି ଭଲ ସେବାଧାରୀ ସନ୍ତାନମାନେ ଆସିଥାଆନ୍ତି ତେବେ ବାବାଙ୍କର ଜ୍ଞାନର ନୃତ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ଚାଲିଥାଏ । ଉତ୍ସାହଯୁକ୍ତ ଗାରୁଲ ଆଗରେ ସୌଖୀନ ଦେଖାଶହାରୀ ଥିଲେ ସେ ମଧ୍ୟ ଖୁସିରେ ବହୁତ ଭଲ ନୃତ୍ୟ କରିଥାଏ । ଅଳ୍ପ ସଂଖ୍ୟାରେ ବସିଥିଲେ ସାଧାରଣ ଭାବରେ ନୃତ୍ୟ କରିଥାଏ । ବହୁତ ପ୍ରଶଂସକ ଥିଲେ ତା’ର ମଧ୍ୟ ଭଲ୍ଲାସ ବଢ଼ିଥାଏ । ତେଣୁ ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ହୋଇଥାଏ । ମୁରଲୀ ସବୁ ସନ୍ତାନମାନେ ଶୁଣୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସମ୍ମୁଖରେ ଶୁଣିବାର କଥା ଅଲଗା । ଏହା ମଧ୍ୟ ଦେଖାଉଛନ୍ତି ଯେ କୃଷ୍ଣ ନୃତ୍ୟ କରୁଥିଲେ । ତାହା କୌଣସି ଗାରୀରିକ ନୃତ୍ୟ ନୁହେଁ । ବାସ୍ତବରେ ଏହା ଜ୍ଞାନ ନୃତ୍ୟ ଅଟେ । ଶିବବାବା ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି ଯେ, ମୁଁ ଜ୍ଞାନ ନୃତ୍ୟ କରିବାକୁ ଆସୁଛି, ମୁଁ ହେଉଛି ଜ୍ଞାନର ସାଗର । ତେଣୁ ଭଲ-ଭଲ ପାଣ୍ଡିତ୍ୟ ବାହାରୁଛି । ଏହା ହେଲା ଜ୍ଞାନର ମୁରଲୀ । କାଠର ମୁରଲୀ ନୁହେଁ । ପତିତ-ପାବନ ବାବା ଆସି ସହଜ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇବେ ନା କାଠର ମୁରଲୀ ବଜାଇବେ? ଏକଥା କାହାରି ଖିଆଲରେ ନଥିବ ଯେ ବାବା ଆସି ଏହିପରି ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ହିଁ ଜାଣୁଛ, ବାକି କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏକଥା ଆସିପାରିବ ନାହିଁ । ଏଠାକୁ ଆସିଲାବାଲା ମଧ୍ୟ କରମାନୁସାରେ ପଦ ପାଇବେ । କଲ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ପେପରି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିଥିଲେ ସେହିପରି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ କଲ୍ପ ପୂର୍ବ ପରି ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି, ଏଠାକୁ ଆସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସବୁ ରହସ୍ୟ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଡରାମାର ବନ୍ଧନରେ ବନ୍ଧା ହୋଇଛି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଏହି ଡରାମାର ବନ୍ଧନରେ ବନ୍ଧା ହୋଇଛନ୍ତି । ଯାହା କିଛି ସତ୍ୟଯୁଗରେ ହୋଇଥିଲା, ତାହା ପୁଣି ହେବ । କେତେ ପ୍ରକାରର ଯୋନି ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରାଣୀ ଅଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏତେ ଯୋନି ରହିବ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ଅଳ୍ପ ପ୍ରକାରର ପ୍ରାଣୀ ରହିବେ । ପୁଣି ବୁଦ୍ଧି ହୋଇ ଚାଲିବ । ଯେପରି ଅନେକ ଧର୍ମ ବଢ଼ି ଚାଲିଛି ନା । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ଏତେ ଧର୍ମ ନଥିଲା । ଯାହାସବୁ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଥିଲା ସେସବୁ ପୁଣି ସତ୍ୟଯୁଗରେ ହିଁ ଦେଖିବ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କୌଣସି ଛି-ଛି ଆବରଣ ରହିବ ନାହିଁ । ସେହି ଦେବୀ-ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ଭଗବାନ-ଭଗବତୀ ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଖଣ୍ଡ (ରାଷ୍ଟ୍ର)ରେ କେବେ କାହାକୁ ଦେବୀ-ଦେବତା କୁହାଯାଏ ନାହିଁ । ଏହି ଦେବତାମାନେ ନିଶ୍ଚିତ ସ୍ଵର୍ଗରେ ରାଜ୍ୟ କରୁଥିଲେ । ତାଙ୍କର ଦେଖ କେତେ ଗାୟନ ରହିଛି ।

ତୁମେ ସନ୍ତାନମାନେ ଏବେ ପୈର୍ବସ୍ୟଶୀଳ ହୋଇଗଲାଣି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମର ପଦ କେତେ ଉଚ୍ଚ ଅଥବା ନୀଚ ଅଟେ । ଆମେ ଏତେ ନମ୍ରବରରେ ପାସ୍ ହେବୁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିଜକୁ ବୁଝିପାରୁଛନ୍ତି ଯେ ଅମୃତ କେତେ ଭଲ ସେବା କରୁଛି । ହଁ, ଚାଲୁ-ଚାଲୁ ତୋଫାନ ମଧ୍ୟ ଆସିଯାଉଛି । ବାବା ତ କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖକୁ କୌଣସି ଖରାପଗ୍ରହ, ତୋଫାନ ଆଦି ନ ଆସୁ । ମାୟା ଭଲ-ଭଲ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ତଳକୁ ଖସାଇ ଦେଉଛି । ତେଣୁ ବାବା ପୈର୍ବସ୍ୟ ଦେଉଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି - ବାକି ଆଉ କମ ସମୟ ଅଛି । ତୁମକୁ ସେବା ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ । ସ୍ୱାଧୀନ ହୋଇଗଲେ ପୁଣି ତ ଯିବାକୁ ପଡିବ । ଏଥିରେ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡ ମଧ୍ୟ ଆଗ-ପଛ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହି ରହସ୍ୟ ପିଲାମାନେ ହିଁ ବୁଝିପାରିବେ । ଆମେମାନେ ଡରାମାର ଅଭିନେତା ଅଟୁ, ଏଥିରେ ଆମର ମୁଖ୍ୟ ପାର୍ଟ ରହିଛି । ଭାରତକୁ ନେଇ ହାରଜିତର ଖେଳ ତିଆରି ହୋଇଛି । ଭାରତ ହିଁ ପବିତ୍ର ଥିଲା । କେତେ ଶାନ୍ତି, ପବିତ୍ରତା ଥିଲା । ଏହା କାଲିର ହିଁ କଥା । କାଲି ଆମେ ହିଁ ଅଭିନୟ କରିଥିଲୁ । ଫିଲ୍ମର ବର୍ଷର ପାର୍ଟ ଡରାମାରେ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ରହିଛି । ଆମେ ଚକ୍ର ଲଗାଇ ଆସିଛୁ । ଏବେ ପୁଣି ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଯୋଗ ଲଗାଉଛୁ, ଏହା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଖାଦ୍ୟ ବାହାରିବ । ବାବା ମନେ ପଡିଲେ ବର୍ଷା ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚୟ ମନେ ପଡିବ । ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣିବାକୁ ହେବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ତୁମେ ମୋତେ ଜାଣିଗଲେ ମୋ ଦ୍ୱାରା ସବୁ କିଛି ଜାଣିଯିବ । ଇଞ୍ଚାନ ତ ବହୁତ ସହଜ, ଏହା ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡର କଥା । ତଥାପି ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଇଞ୍ଚାନର ପଏଣ୍ଟସ୍ ଦେଇଚାଲିଛନ୍ତି । ମୁଖ୍ୟ ପଏଣ୍ଟ ଅର୍ଥାତ୍ ମନ୍ତ୍ର ହେଲା ମନମନାଭବ, ଏଥିରେ ହିଁ ବିଘ୍ନ ପଡୁଛି । ଦେହ-ଅଭିମାନ ଆସିବା ଦ୍ୱାରା ଅନେକ ପରକାରର ବିଘ୍ନ ଆସିଯାଉଛି, ପୁଣି ଯୋଗଯୁକ୍ତ ରହିବାରେ ବିଘ୍ନ ଆସୁଛି । ଯେପରି ଭକ୍ତମାର୍ଗରେ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଲେ ବୁଦ୍ଧ ଉନ୍ନତ ହୁଏ । ଭକ୍ତର ଅନୁଭବ ତ ସମସ୍ତଙ୍କର ରହିଛି । ଏହି ଜନ୍ମର ହିଁ କଥା । ଏହି ଜନ୍ମକୁ ଜାଣିବା ଦ୍ୱାରା କିଛି ନା କିଛି ଅତୀତ ଜନ୍ମକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝିପାରିବ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାର ଅଭ୍ୟାସ ପିଲାମାନଙ୍କର ହୋଇଗଲାଣି । ତେଣୁ ଯେତେ ତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ରହିବ ସେତେ ଖୁସି ବଢିବ । ତା' ସହିତ ଦିବ୍ୟ ଅଲୌକିକ କରମ ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ହେଉଛ ବ୍ରାହ୍ମଣ । ତୁମେ ସତ୍ୟ ନାରାୟଣ କଥା, ଅମର କଥା ଶୁଣାଉଛ । ମୂଳ କଥା ଗୋଟିଏ - ଯେଉଁଥିରେ ସବୁ କିଛି ଆସିଯାଉଛି । ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ବିକରମ ବିନାଶ ହେଉଛି । ଏହା ଏକମାତ୍ର ରୁହାଣୀ ସତ୍ୟ ଅଟେ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ଇଞ୍ଚାନ ତ ବହୁତ ସହଜ । କନ୍ୟାମାନଙ୍କ ନାମର ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ଅଧରକୁମାରୀ, କୁମାରୀ କନ୍ୟା, କୁମାରୀମାନଙ୍କ ନାମ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ରହିଛି । ତାଙ୍କର କୌଣସି ବନ୍ଧନ ନାହିଁ । ସ୍ୱାମୀ ତ ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ କରିଦେଇଥା'ନ୍ତି । ଏହି ବାବା ତ ସ୍ୱାକ୍ଷରକୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ ସଜାଉଛନ୍ତି, ମଧୁର ସାଗରକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ପୁରୁଣା ଦେହ ସହିତ ବିଲକୁଳ ଭୁଲିଯାଅ । ଆତ୍ମା କହୁଛି ଯେ ମୁଁ ଗର୍ଭ ଜନ୍ମ ପୁରା କରିଛି । ଏବେ ପୁନର୍ବାର ଆମେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ପୁରା ବର୍ଷା ନେବୁ । ସାହାସ ରଖୁଛନ୍ତି, ତଥାପି ମାୟା ସହିତ ଲଢେଇ ହେଉଛି । ଆଗରେ ତ ଏହି ବ୍ରହ୍ମପାବା ଅଛନ୍ତି । ମାୟାର ତୋଫାନ ଏହାଙ୍କ ପାଖକୁ ଅଧିକ ଆସୁଛି । ବହୁତ ଆସି କହୁଛନ୍ତି ଯେ ବାବା ଆମର ଏହିପରି ହେଲା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ - ହଁ, ଏହିପରି ତୋଫାନ ନିଶ୍ଚୟ ଆସିବ । ପ୍ରଥମେ ତ ମୋ ପାଖକୁ ଆସୁଛି । ଶେଷରେ ସମସ୍ତଙ୍କର କରମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ହୋଇଯିବ । ଏହା କୌଣସି ନୂଆ କଥା ନୁହେଁ । କଲ୍ୟାଣ ପୁରବରୁ ମଧ୍ୟ ହୋଇଥିଲା । ଡରାମାରେ ଅଭିନୟ କରୁଛ, ଏବେ ପୁଣି ଘରକୁ ଯିବ । ଏହା ଚୈତନ୍ୟ ଡରାମା ଅଟେ । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି - ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ହେଉଛି ନରକ । କହନ୍ତି ମଧ୍ୟ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ କ୍ଷୀର ସାଗରରେ ରହୁଥିଲେ, ଏହାଙ୍କର କେତେ ସୁନ୍ଦର ମନ୍ଦିର ତିଆରି କରାଯାଉଛି । ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ମନ୍ଦିର କରାଯାଇଥିବା ସମୟରେ କ୍ଷୀରର ପୋଖରୀ କରି ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ମୂର୍ତ୍ତିକୁ ବସାଇଥିବେ । ବହୁତ ଭଲ-ଭଲ ଚିତ୍ର କରି ପୂଜା କରୁଥିଲେ । ସେ ସମୟରେ ତ ବହୁତ ଶସ୍ତା ଥିଲା । ବାବା ସବୁ ଦେଖିଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ଏହି ଭାରତ କେତେ ପବିତ୍ର, କ୍ଷୀରର ସାଗର ଥିଲା । ଦୁଧ ଘିଅର ଯେପରି ନଦୀ ଥିଲା । ଏହାର ମହିମା କରାଯାଇଛି । ସ୍ୱାକ୍ଷର ନାମ ନେବା ମାତ୍ରେ ହିଁ ମୁଖରେ ପାଣି ଆସିଯାଉଛି । ତୁମକୁ ଏବେ ଇଞ୍ଚାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ମିଳିଛି । ତେଣୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ଇଞ୍ଚାନ ଆସୁଛି । ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ପରମଧ୍ୟାମରେ ଏକାଗ୍ର ହେଉଛି ପୁଣି ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏକାଗ୍ର ହେବ । ସେଠାରେ ସବୁ କିଛି ନୂଆ ହିଁ ନୂଆ ହେବ । ବାବା, ଶ୍ରୀନାରାୟଣଙ୍କ ମୂର୍ତ୍ତି ଦେଖି ବହୁତ ଖୁସି ହେଉଥିଲେ, ତାଙ୍କର ଚିତ୍ରକୁ ବହୁତ ସନ୍ଦେହରେ ରଖୁଥିଲେ । ଏକଥା ବୁଝି ନଥିଲେ ଯେ ସେ ଏହିପରି ହେବେ । ଏହି ଇଞ୍ଚାନ ତ ଏବେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ମିଳୁଛି । ତୁମକୁ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଏବଂ ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଇଞ୍ଚାନ ମିଳୁଛି । ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ କିପରି ଚକ୍ର ଲଗାଇବୁ । ବାବା ଆମକୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ବହୁତ ଖୁସି ହେବା ଉଚିତ୍ । ବାକି ଅଲ୍ୟ ସମୟ ଅଛି । ଗରୀବର କିଛି ନା କିଛି ବ୍ୟାଧି ତ ହେଉଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହା ତୁମର ଅନ୍ତତମ ଜନ୍ମ । ଡରାମାର ପ୍ଲାନ ଅନୁସାରେ, ଏବେ ତୁମ ସୁଖର ଦିନ ଆସୁଛି । ଦେଖୁଛ ଯେ ବିନାଶ ସମ୍ମୁଖରେ ଦଶଭାସ୍ୟମାନ । ତୁମକୁ ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ମିଳିଛି । ତୁମେ ବ୍ରହ୍ମଲୋକ, ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକ, ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକକୁ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିଛ । ଏହି ସ୍ୱାକ୍ଷର ଚକ୍ର ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଘୁରି ଚାଲିଛି । ଖୁସି ମଧ୍ୟ ମିଳୁଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମକୁ ବେହେରା ବାବା, ଶିକ୍ଷକ ହୋଇ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ନୂଆ କଥା ହୋଇଥିବା କାରଣରୁ ଘଟି ଘଟି ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ନଚେତ୍ ବାବା କହିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଖୁସିର ନିଶା ଚଢିଯିବା ଉଚିତ୍ । ରାମଚୀରଥ, ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ଭକ୍ତ ଥିଲେ । କୃଷ୍ଣଙ୍କ ଦର୍ଶନ ପାଇଁ, କେତେ କ'ଣ କରୁଥିଲେ । ତାଙ୍କୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ସାକ୍ଷାତକାର ହେଲା ଏବଂ ଖୁସି ହୋଇଗଲେ । କିନ୍ତୁ ଏହା ଦ୍ୱାରା କ'ଣ ହେଲା? କିଛି ତ ମିଳିଲା ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତ ତୁମକୁ ଖୁସି ମଧ୍ୟ ମିଳୁଛି କାରଣ ଜାଣିଛ ଯେ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ଆମେ ଏତେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବୁ । ୩ ଭାଗ ତ ତୁମେ ସୁଖୀ ରହୁଛ । ଯଦି ଅଧା-ଅଧା ହେବ ତେବେ ତ ଫାଇଦା କିଛି ନାହିଁ । ତୁମେ ୩ ଭାଗ ସୁଖରେ ରହୁଛ । ତୁମ ପରି ସୁଖ କେହି ଦେଖି ପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମ ପାଇଁ ତ ଅସରନ୍ତି ସୁଖ ରହିଛି । ମହାନ ସୁଖ ଭିତରେ ଦୁଃଖର ଅନୁଭବ ହୁଏ ନାହିଁ । ସଂଗମରେ ତୁମେ ଉଭୟକୁ ଜାଣିପାରୁଛ ଯେ ଏବେ ଆମେ ଦୁଃଖରୁ ସୁଖକୁ ଯାଉଛୁ । ତୁମର ମୁଖ ଦିନ ଆଡକୁ ଏବଂ ଗୋଡ଼ ଗାଡ଼ି ଆଡକୁ ରହିଛି । ଏହି ଦୁନିଆକୁ ଲାତ ମାରିବାକୁ ହେବ ଅର୍ଥାତ୍ ବୁଦ୍ଧିରୁ ଭୁଲିବାକୁ ପଡିବ । ଆତ୍ମା ଜାଣିଛି ଯେ

ଏବେ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ, ବହୁତ ଅଭିନୟ କରିସାରିଛି । ଏହିପରି ନିଜ ସହିତ କଥା ହେବା ଉଚିତ୍ । ତେଣୁ ଯେତେ ବାବାଟଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବ ସେତେ ପାପ ଭୟମ ହୋଇଯିବ । ବାବାଟଙ୍କ ସେବାରେ ରହି ଯେତେ ନିଜ ପରି କରାଇବ, ବାବାଟଙ୍କର ସେତେ ପରତ୍ୟକ୍ଷତା କରିପାରିବ । ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଏବେ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ତେଣୁ ଘରକୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ପୁରୁଣା ଘର ଭାଙ୍ଗିବାକୁ ଯାଉଛି । ତେବେ ଦେଖ କେଉଁଠି ନୂଆ ଘର ଆଉ କେଉଁଠି ପୁରୁଣା ଘର । ଏଥିରେ ରାତି-ଦିନର ଫରକ ରହିଛି । ଏହା ତ ବୈତରଣୀ ବିଷୟ-ବୈତରଣୀ ନଦୀ ଅଟେ । ପରସ୍ପରକୁ ମାରୁଛନ୍ତି, ଝଗଡ଼ା କରୁଛନ୍ତି । ବାକି ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ତେଣୁ ଲଢେଇ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯାଇଛି । ଯଦି ସ୍ତ୍ରୀ ବିକାରକୁ ଘୃଣା କରୁଛନ୍ତି ତେବେ କେତେ ହଇରାଣ କରୁଛନ୍ତି । କେତେ ମୁଣ୍ଡ ପିଟୁଛନ୍ତି । କଳ୍ପ ପୁରବରୁ ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ଅତ୍ୟାଚାର ହୋଇଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନର କଥା ହିଁ ଗାୟନ କରାଯାଉଛି । ତୁମେ ଦେଖୁଛ କେତେ ଡାକୁଛନ୍ତି । ସେହି ଡରାମାର ପାର୍ଟ ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେଉଛି । ଏକଥା ବାବା ଓ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଆଉ କେହି ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ଆଗକୁ ଗଲେ ସମସ୍ତେ ବୁଝିବେ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି - ପତିତ-ପାବନ, ସମସ୍ତତ୍ତ୍ୱର ସଦ୍‌ଗତି ଦାତା ବାବା ଅଟନ୍ତି । ତୁମେ ସମସ୍ତତ୍ତ୍ୱକୁ ବୁଝାଇ ପାରିବ ଯେ ଭାରତ ସ୍ଵାତନ୍ତ୍ର୍ୟ ଓ ନରକ କିପରି ହେଉଛି ଆସିଲେ ଆମେ ତୁମକୁ ସାରା ବିଶ୍ଵର ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳ ବୁଝାଇବୁ । ଏହି ବେହଦର ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳକୁ ଇଶ୍ଵର ଏବଂ ଇଶ୍ଵରଙ୍କର ସନ୍ତାନ ତୁମେମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ । ପବିତ୍ରତା, ସୁଖ-ଶାନ୍ତିର ସ୍ଥାପନା କିପରି ହେଉଛି, ଏହି ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳକୁ ଜାଣିବା ଦ୍ଵାରା ତୁମେ ସବୁ କିଛି ଜାଣିଯିବ । ବେହଦର ବାବାଟଙ୍କଠାରୁ ତୁମେ ନିଶ୍ଚୟ ବେହଦର ସମ୍ପତ୍ତି ହିଁ ନେବ । ଏକଥା ଆସି ବୁଝ । ବହୁତ ବିଷୟବସ୍ତୁ ରହିଛି । ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ଭରପୁର ହୋଇଯାଇଛି । ଖୁସିର କେତେ ନିଶା ଚଢ଼ୁଛି । ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ତୁମ ପାଖରେ ଅଛି । ଜ୍ଞାନର ସାଗର ବାବାଟଙ୍କଠାରୁ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି । ପୁଣି ଆମେ ହିଁ ଯାଇ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହେବୁ । ସେଠାରେ ପୁଣି ଏହି ଜ୍ଞାନ କିଛି ହେଲେ ରହିବ ନାହିଁ । କେତେ ଗୁହ୍ୟ ରହସ୍ୟ ଅଟେ ଯାହାକି ବୁଝିବାକୁ ହେବ । ପିଲାମାନେ ସିତିର ଚିତ୍ରକୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିଗଲେଣି ନା । ତେଣୁ ଏହା ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ଅଟେ । ଏବେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସ୍ପଷ୍ଟଭାବେ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ଏହାକୁ ଏବେ ସ୍ଵାତନ୍ତ୍ର୍ୟ ଅଥବା ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ସତ୍ୟଯୁଗ ଓ କଳିଯୁଗ ଅଲଗା ଅଟେ । ଏହି ଚକ୍ର କିପରି ଘୁରୁଛି, ଏହା ବୁଝାଇବା ସହଜ ଅଟେ । ଜ୍ଞାନ ତ ବୁଝିବାରେ ବହୁତ ସହଜ । କିନ୍ତୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ରହିବା, ଏହା ବହୁତଟଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ହୋଇପାରୁ ନାହିଁ । ଆରୁ—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲିଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସମ୍ବୁଦ୍ଧି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଏହି ପୁରୁଣା ଦେହ ଓ ଦୁନିଆକୁ ବୁଦ୍ଧିରୁ ଭୁଲି ବାବା ଓ ଘରକୁ ଯାଦ କରିବାକୁ ହେବ । ସର୍ବଦା ଏହି ଖୁସିରେ ରହିବାକୁ ହେବ ଯେ ଏବେ ଆମ ସୁଖର ଦିନ ଆସୁଛି ।

(୨) ଜ୍ଞାନର ସାଗର ବାବାଟଙ୍କଠାରୁ ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି ତାକୁ ସମରଣ କରି ବୁଦ୍ଧିକୁ ଭରପୁର ରଖିବାକୁ ହେବ । ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସି କୌଣସି ପ୍ରକାରର କଥାରେ ଶ୍ଵାସରୁଦ୍ଧ ହେବା ଅନୁଚିତ୍ ।

ବରଦାନ:- ଇଶ୍ଵରୀୟ ଭାଗ୍ୟ ରୂପରେ ଆଲୋକର ମୁକୁଟ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଥିବା ସର୍ବପ୍ରାପ୍ତି ସ୍ଵରୂପ ଆତ୍ମା ହୁଅ । ଦୁନିଆରେ ଭାଗ୍ୟର ପ୍ରତୀକ ହେଲା ରାଜତ୍ଵ ଏବଂ ରାଜତ୍ଵର ପ୍ରତୀକ ହେଲା ମୁକୁଟ । ସେହିଭଳି ଇଶ୍ଵରୀୟ ଭାଗ୍ୟର ପ୍ରତୀକ ହେଲା ଆଲୋକର ମୁକୁଟ ଏବଂ ଏହି ମୁକୁଟର ପ୍ରତୀକ ହେଲା ପବିତ୍ରତା । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାମାନେ ଆଲୋକର ମୁକୁଟଧାରୀ ହେବା ସହିତ ସର୍ବପ୍ରାପ୍ତିରେ ମଧ୍ୟ ସମ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ଯଦି କୌଣସି ବି ପ୍ରାପ୍ତିରେ ଅଭାବ ଥିବ ତେବେ ଆଲୋକର ମୁକୁଟ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଦେଖାଯିବ ନାହିଁ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ନିଜର ଆତ୍ମିକ ସ୍ଥିତିରେ ସ୍ଥିତ ରହୁଥିବା ଆତ୍ମାମାନେ ହିଁ ମାନସିକ ଶକ୍ତିର ମହାଦାନୀ ଅଟନ୍ତି ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***